

man spørger om, hvad Udbyttet har været af vore parlamentariske Arbejder, som nu have været i 7½ Maaned, det da maa siges, at der ikke er kommet synnderlig Andet ud deraf end denne Finantslov. Jeg tilftaar imidlertid paa den anden Side, at, dersom der har været næret Forventninger om, at disse 7½ Maanedes Arbejde skulde føre til et mere glædeligt Refultat, faa forekommer det mig rigtignok, at disse Forventninger have været mere fangvinske, end Forholdene egentlig have berettiget til.

Stellemann: Jeg vil tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger, forinden denne Sag gaar tilende, idet jeg tror at skyde det høie Things Medlemmer, som tidligere have beræret mig med at vælge mig til Medlem af dette Udvalg, for hvilket jeg har været Ordfører under Sagens tidligere Stadier, at yttre mig angaaende min Stilling til denne Sag og angaaende den Hælle af Betragtninger, hvorigjennem jeg er kommen til at mene, at der i dette Dieblit ikke er andet for end at tilraade det ærede Thing at vedtage de foreliggende Forslag. Jeg vil faameget mere gjøre dette, som de Betragtninger, hvorigjennem jeg er kommen til dette Refultat, ere af en noget anden Bessaffenhed end de Betragtninger, som den ærede Ordfører nylig fremsatte. Der vil ikke være Mange i denne Sal, som ikke har et meget bestemt og levende Indtryk af den Vending, som foregik i Landstingets Stilling, saaledes som vi havde tænkt os, den skulde være overfor Finantsloven, den Gang da Regjeringen for nogen Tid siden stillede Forslag om Lønningstillæggets Optagelse paa Finantsloven. (Hør!) Jeg veed meget godt, at der naturligtvis i denne Sal var forskjellige Meninger om denne Sags Realitet, og at Forslaget blev modtaget med forskjellige Følelser. Der kan have været dem, som vare tilfredse over, at Spørgsmaalet blev reist, og der kan have været dem, som vare uillfredse deraf. Jeg skal ikke gaa ind paa dette, og det er heller ikke min Hensigt med disse at rette nogen Dadel over Regjeringens Fremgangsmaade i denne Sag men kun det vil jeg fastholde, at jeg neppe tror at tage feil, naar jeg siger, at det store Flertal i denne Sal kun gif med til Optagelsen af Lønningstillægget paa Finantsloven, fordi det gif ud fra den sikkre Forudsætning, at Regjeringen vilde gennemføre denne Sag paa den Maade, som den var forelagt. Det bleve vi berettigede til at vente dels ifølge den Skrivelse, hvormed Vædringsforlaget blev os tilfattet, og dels ifølge de Udtalelser, som Regjeringens Chef fremkom her i Salen med ved 2den Behandling, og jeg tror med ligesaa fuldstændig Sikkerhed at kunne sige, at, dersom man dengang havde forudset, hvad der nu er sket, vilde det store Flertal af dette Thing ikke have tilstedet dette Lønningstillæggs Optagelse paa Finantsloven. (Hør!). Jeg

idetmindste kan for mit personlige Vedkommende sige, at dette vilde have været min Stilling. Men de Forudsætninger, hvorunder vi saaledes gif ind derpaa, ere blevene forandrede paa en Maade, der efter min Formening har virket høist uheldig paa dette Things Stilling, og det er denne Forandring af Forudsætningerne, som for mig er Grund til, at jeg nu tilraader Landstinget at tage Forslaget, saaledes som det ligger for fra Fællesudvalget. Det er ikke nogen Slags Betragtninger om, at vi ifølge et Fornustraisonnement kunne komme til at stille os saaledes i god Konsekvens med vor tidligere Holdning, det er det aldeles ikke, det ønsker jeg ikke, at det skal have noget Skin af; men det er den Forandring i Forudsætningerne, som er indtraadt, som paa mig har virket som en tvingende Nødvendighed til at komme til dette Resultat, og den Forandring, jeg sigter til, er, som de Herrer vel kunne tænke, Regjeringens Skrivelse til Fællesudvalget af 9de Mai, som De finde afstrykt i vor Betænkning. Idet vi nemlig modtog denne Skrivelse, mistede vi vor Allierede, da mistede vi den, ved hvis Side vi skulde gennemføre Sagen, og uden hvis Hjælp den ikke kunde gennemføres. Vi fik ved denne Skrivelse at vide, at Regjeringen overlod os at rede os ud af Situationen, som vi kunde bedst; vi fik ved denne Skrivelse at vide, at Regjeringen maatte finde det høist ønskeligt, at Enighed opnaedes. Naar dette siges, kan det naturligtvis ikke være den almindelige Udtalelse, som vi jo Alle deltage i, at det er ønskeligt, at Enighed opnaas i et Fællesudvalg, men det kunde efter den Maade, hvorpaa Udtalelsen fremkom, ikke forstaaes anderledes end som en Tilfjendegivelse til os om, at vi maatte hviere os, som en Tilfjendegivelse til os om, at vi maatte se at komme til Enighed saa godt eller saa daarligt som det kunde ske. Regjeringen testamenterede os Situationen, og saaledes som vi stod i den, manglede vi fuldstændig Magt og Midler til at gjøre Andet ud af den end det, som er kommen til at foreligge. Vel var det saa, at Regjeringen sluttelig i Skrivelsen tilfjendegav, at, hvis der ikke opnaedes Enighed i Fællesudvalget, blev den, idet Tilfjagnet om at indgive Demissionen kun gjaldt det Tilfælde, at en Finantslov kom istand; men det maatte jo være klart for Alle, at en Fortsættelse af Kampen under Ledelse af en Regjering, som selv havde opgivet Troen paa sin Evne til at føre Sagen videre, ikke kunde føre til noget som helst heldigt Resultat. Det er denne Forandring i den hele Stilling, som for mig har været bestemmende til at gaa ind paa Fællesudvalgets Indstilling og til at kunne anbefale Thinget at vedtage den, og som jeg før bemærkede, ikke den Illusion, at vor nuværende Optræden paa nogen Maade kan bringes i god Harmoni med den, vi tidligere have indtaget. Det Ønfte, som forjører mig med det Stedfundne, er den Betragtning, som jeg hørte bekræfte i Fællesudvalget ogsaa fra ærede Medlemmer fra den